

Češi jsou stále tolerantnější

Nguyen Quoc Vu (38), Vietnam

Původně jsem neměl v úmyslu v Československu zůstat. Když jsem se pak rozhodl tu žít, začal jsem situaci vnímat odlišně. Poznal jsem zemi také z jiné stránky. Je jiné žít tu jako cizinec a mít možnost kdykoliv odjet a jiné žít jako přistěhovalec, mít tady rodinu, byt a zaměstnání.

Přesto myslím, že se česká společnost postupně stává tolerantnější. Ovšem cizinci tu stále mají těžší život. Osobně nemám žádné problémy ve škole nebo v práci. Na ulici mě ale občas někdo uráží. Ne snad často, ale stačí jeden incident a ten ve mně zůstane nadlouho.

Do Prahy jsem přijel v roce 1982 studovat ČVUT, jadernou fakultu. Později jsem začal pracovat v Akademii věd. Brzy na to přišla revoluce. Zúčastnil jsem se revolučních událostí, s Jáchymem Topolem jsme ve skupině vietnamských studentů založili samizdatový časopis na podporu demokracie. Dostali jsme se do rozporu s vietnamskou ambasadou a stali se „politicky nespolehlivými“. Požádali jsme o politický azyl a zůstali v Československu napořád.

Když Vu přijel před dvaceti lety do Československa na obvyklý studijní výměnný pobyt, neměl tušení, že už se zpátky do Vietnamu nikdy nepodívá.

Po revoluci začali útočit na Vietnamce skinheads. Vyzývali jsme česká média, vietnamskou ambasadu a pořádali konference a demonstrace a upozorňovali na toto nebezpečí. Tím se také politizoval náš časopis, otevřeně jsme vystupovali proti násilí a rasismu.

Snad i proto, že se situace poslední dobou mírně zlepšila, se naše studentská skupina orientuje více na humanitární akce. Pořádáme například sbírku pro postižené lidi ve Vietnamu.

Žiji v Čechách 20 let, ale nikdy jsem se tu necítil jako doma. Stále se cítím silně spjatý s Vietnamem. Ale moje děti jsou na tom daleko hůř. Nejsou ani Vietnamci, ani Češi. Čeká je obtížné hledání vlastní identity. Bojím se, že ani ony se tu nikdy nebudou cítit doma. Že ani ony se nebudou cítit jako plnoprávní občané České republiky.

Dcera chodí do školy, ve které je málo cizinců. A vůbec žádný další Vietnamec.

Češi jsou stále tolerantnější

Jednou, když byla ve družině, udělalo se jí špatně, onemocněla. Ležela a čekala, až pro ni přijde maminka. A nějaký kluk vykřikl: ta Číňanka stejně umře!

Samozřejmě jí říkám, že lidé jsou různí. Ale moje vysvětlení pro ni nikdy nebude tak přesvědčivé jako útok spolužáka. Česká společnost bude tehdy tolerantní k cizincům, až mým dětem nebude někdo denně připomínat, že jsou Vietnamci.

